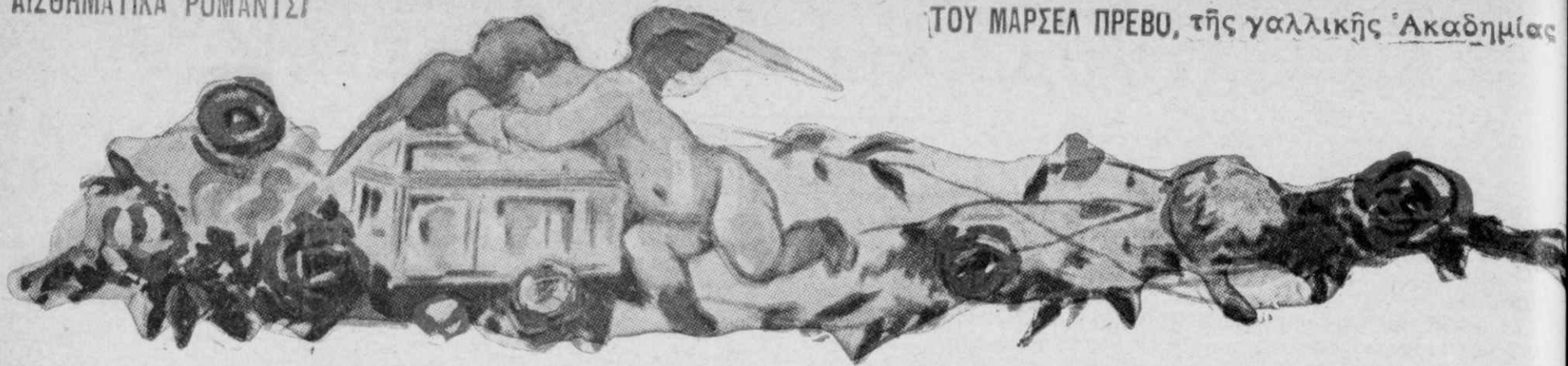

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΙ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟΥ, τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Οί γονεῖς τῆς Τζουλιάνας, μιᾶς ὀραίας καὶ χαριτωμένης Παρισινῆς εἰκοσιδύο χρόνων, ἀποφασίζουν νὰ τὴν παντρεύουν, χωρὶς ὥστόσο νὰ τῆς ἀνακοινώσουν καὶ ποιὸν θὰ τῆς δώσουν. Ἡ Τζουλιάννα ὑποτάσσεται μὲ θαρεῖα καρδιά στὴ θέλησί τους καὶ περιμένει μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τους ἀπ' τὴν ἐξοχὴ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δῆ τί θὰ γίνῃ. Τέλος ἡ οἰκογένεια ξαναγυρίζει στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ, ἡ Τζουλιάννα ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ἀκόμα πιὸ σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς, γιὰτὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀναγγέλλουν ὅτι πρόκειται νὰ τῆς παρουσιάσουν δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας τῆς. Συγχρόνως ἀναπολεῖ μὲ θλίψη τὰ ἄσκοτα νεανικά τῆς φλέρτ καὶ πρὸ πάντων τὴ συμπάθειά τῆς γιὰ τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ Μωρίς ντὲ Μπρυέλ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἰδιαιτέρως, ἡ θεότρελλη αὐτὴ Πεπίτα μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ καινούργιο φλέρτ μὲ τὸ στρατιωτικὸ ἀκόλουθο κάποιας πρεσβείας. Κι' ἐγὼ εἶχα ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια...

Ἐνωμεταξὺ, ὁ μπαμπᾶς εἶχε ξεκινήσει γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς πληροφορίες πού ζητοῦσε ἡ φίλη μου, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μένα τὴν ἴδια.

Νὰ λοιπὸν τί ἀπόγινε ὁ Μωρίς, σύμφωνα μὲ τίς πληροφορίες τοῦ μπαμπᾶ:

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Κύρου, κατατάχθηκε στὸ πεζικό. Τὸν ἔστειλαν στὴν ἀρχὴ γιὰ ἕνα χρόνον στὸ Τογκίνο. Ἐπειτα ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου κι' ἔμεινε ἕξι μῆνες. Κατόπιν ξαναπῆγε στὴν Ἰνδοκίνα, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἐκστρατεία κατὰ τῶν ἰθαγενῶν καὶ πληγώθηκε στὸ δεξιὸ του πόδι. Τὸν παρασημοφόρησαν καὶ πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Γαλλία μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ καινούργιου χρόνου. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ θρῖσκειται στὸ Παρίσι τίς πρώτες ἡμέρες τοῦ Φεβρουαρίου...

Ἐγὼ θὰ εἶμαι παντρεμένη τότε, ἀλλοίμονο!... (Γράφω αὐτὸ τὸ ἀ λ λ ο ἰ μ ο ν ο ! εἰλικρινῶς, ἂν καὶ μοῦ φαίνεται λίγο γελοῖο).

Τρίτον: Κι' ὁ κόμης ντὲ Νιβέρ;

Ὁ κόμης ντὲ Νιβέρ εἶνε ὁ μεγαλύτερος εὐνοούμενος τῆς στιγμῆς. Σύμφωνα μὲ τὰ προγνωστικὰ τῶν γονέων μου καὶ τῆς Πεπίτας, καὶ τὰ δικά μου ἀκόμα, αὐτὸς θὰ θῆ νικητῆς σ' αὐτὸ τὸ δρόμο πού ὡς ἐπαθλο θὰ ἔχη τὸ χέρι μου...

Εἶνε βέβαιον ὡστόσο ὅτι δὲν εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸ θαρῶνον ντὲ Νιβέρ.

Μὰ μοῦ ἀρέσει πολὺ.

Τὸν εὐγνωμονῶ γιὰ τὸν διακριτικὸ κι' εὐγενικὸ πραγματικὰ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐρωτοτροπεῖ μαζύ μου, ἀφήνοντάς με πάντα νὰ καταλαβαίνω ὅτι εἶμ' ἐλεύθερη, ὅτι μὲ πλησιάζει χωρὶς ὀξιώσεις, χωρὶς ἐλπίδες κἂν, — μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν εὐχαρίστησι πού νοιώθει, βλέποντάς με συχνά.

Ἡ ἐπισκέψεις του, πού στὴν ἀρχὴ, ἦσαν ἀραιές, ἔγιναν ἀνεπαίσθητα πιὸ συχνές... Μὰ, λεπτὸς καθὼς εἶνε, δὲν θέλει νὰ παρουσιάζεται ὡς ὁ «τακτικός» τοῦ σπιτιοῦ. Μολονότι, ἔχει τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων μου, μαντεύω ὅτι θέλει νὰ πετύχη καὶ τὴν δική μου, χωρὶς τὴν ἐπίδρασί τους.

Ἐγὼ πάλι, ἀρχίζω νὰ νοιώθω μιὰ ζωερὴ εὐχαρίστησι κάθε φορὰ πού τὸν βλέπω καὶ πλήττω λίγο τίς ἡμέρες πού δὲν ἔρχεται.

Μιλᾶμε γιὰ πράγματα τόσο ἐνδιαφέροντα!... Μιλᾶει γιὰ τουαλέττες ὡς γυναῖκα, μὰ πιὸ ἔξυπνα καὶ πιὸ σίγουρα ἀπὸ γυναῖκα. Μὰ, προπάντων, τώρα πού καταργήσαμε μεταξὺ μας τίς τυπικότητες, μιλᾶμε γιὰ ὅ,τι ἐνδιαφέρει περισσότερο τίς νέες κυρίες — καὶ τοὺς ὄριμους κυρίους — γιὰ τὸν ἔρωτα.

Θεὲ μου, ναί, γιὰ τὸν ἔρωτα...

Γιὰ τὴν κόρη μου, ἂν ἐννοεῖται ἀποκτήσω, σημειῶνω ἐδῶ

τὴν τελευταία μου συνομιλία μὲ τὸν κ. ντὲ Νιβέρ γιὰ νὰ τὴν διαβάσῃ ὅταν θὰ γίνῃ εἰκοσι χρόνων. Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἔγινε προχθές, στίς πέντε τὸ ἀπόγευμα στὸ μικρὸ σαλόνι, μέσα στὸ μισοσκόταδο, πού τὸ φώτιζε διακριτικὰ μιὰ λάμπα ἀκουμπισμένη σ' ἕνα τραπεζάκι.

ΕΓΩ: Μὲ ρωτᾶτε ἂν εἶμαι ρομαντικὴ;... ὦ! δὲν εἶμαι καθόλου... Δὲν ζητᾶω ἀπὸ τὸ μέλλον μιὰ ὑπερβολικὴ εὐτυχία... Μονάχα θάβελαι νάχω τὴ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ γίνω δυστυχισμένη...

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: Σᾶς καταλαβαίνω καλά. Μὰ ὑπάρχουν τόσες ἀφορμὲς νὰ γίνῃ δυστυχισμένος ἢ μᾶλλον νὰ κάνῃ κανεὶς δυστυχισμένο τὸν ἑαυτό του...

ΕΓΩ: Μὰ ὄχι. Δὲν μιλάω γιὰ τίς δυστυχίες πού μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς στὸν ἑαυτό του. Ἄ! Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι λογικὴ. Ἀκούστε, θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐξηγήθω καλύτερα... Θὰ γίνω δυστυχισμένη, ἂν δὲν θρῶ στὸ σύζυγό μου τὴν ἴδια στοργὴ μὲ τὴν ὁποία μὲ περιέβαλαν οἱ γονεῖς μου... Ἐτοίμο θὰ τοῦ συγχωρῶ ὅλα τὰ μικρὰ ἐλαττώματα πού ἔχει κάθε ἄνθρωπος, ὅπως τὰ συγχωροῦσα καὶ στοὺς γονεῖς μου...

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: Θὰ σᾶς ἔφτανε μόνον αὐτὴ ἡ στοργή;

ΕΓΩ: Ἴσως...

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: Δὲν θὰ θέλατε τίποτε παραπάνω;

ΕΓΩ: Τί νὰ θέλω παραπάνω, ἀφοῦ ὡς τώρα ἔζησα μ' αὐτὴ τὴ στοργὴ εὐτυχισμένη!

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: Εἴσαστε εὐτυχισμένη γιὰτὶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε, ἐλπίζατε ὅτι τὸ μέλλον θὰ σᾶς χάρισι τὴν εὐτυχία σας ὡς γυναῖκα... Καὶ χωρὶς ἄλλο μιὰ μέρα θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ μέλλον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του αὐτὴ εἴτε μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου σας, εἴτε μὲ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἑραστοῦ... Ὁ ἔρωτα τοῦ συζύγου εἶνε ὁ λιγώτερο ἐπικίνδυνος, μὰ χρειάζεται ἕνας σύζυγος ἰκανὸς νὰ τὸν δώσῃ...

ΕΓΩ (πολὺ σοβαρά): Ἀπὸ ποιὸ σημάδι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ σύζυγο αὐτό;

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: ὦ! Ὅχι βέβαιον ἀπὸ τίς μεγάλες παραφορὲς τῆς ἴδιας του τῆς καρδιάς. οὔτε ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸ γούστο πού νοιώθει γι' αὐτόν. Θὰ ἂν ἀναγνωρίσῃ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη πού τοῦ προκαλεῖ. Στον ἔρωτα, ὅπως καὶ στὸ ἔμπροσθεν, ἡ τιμιότης εἶνε πιὸ σίγουρη ἀπὸ τὰ πλούτη.

Ὁ κ. ντὲ Νιβέρ, στὸ σημεῖο αὐτὸ σωπαίνει.

Μὲ κυττάζει.

Νοιώθω ὅτι διαβάσει στὰ μάτια μου ὅλες τίς παρατηρήσεις πού δὲν τολμῶ νὰ τοῦ πῶ...

Φαίνεται συγκινημένος... Μοῦ πιάνει τὸ χέρι. Ἡ φωνὴ του τρέμει ἐλαφρά.

Ὁ κ. ΝΤΕ ΝΙΒΕΡ: ὦ! ἀγαπητό μου παιδί, πῶς νὰ σᾶς πείσω γι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια πού τόσο καλά τὴν ἔχει ἀποδείξει ἡ ζωὴ;... Ὅτι, τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς εἶνε ἀδύνατον ἀπὸ τὸ παιγνίδι τῆς εὐτυχίας, ἐνῶ τὸ ν' ἀγαπᾶται εἶνε ἡ μόνη σιγουράδα... Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἕνας ἄνδρας, δὲν ξέρω ποιὸς, ἀπλοῖστα γιὰτὶ ἔχει τὰ νειῶτα, θὰ κρατήσῃ στὰ χέρια του τὴν τύχη τῆς καρδιάς σας... Τί θὰ τὴν κάνῃ, Θεὲ μου!... Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω μᾶλλον παρὰ νὰ κάνω νὰ τρέξῃ ἔστω κι' ἕνα δάκρυ ἀπ' αὐτὰ τὰ μάτια...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ κ. ντὲ Νιβέρ σηκώθηκε ξαφνικά.

Μοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού μιὰ φράσι δική του ἐπρόδιδε, ἔστω κι' ἀόριστα, τὴ μουσικὴ του σκέψι, τὸν ἔρωτά του...

Ἄντιλαμβάνομαι ὅτι κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἔχω συγκινηθῆ πολὺ...

Δὲν νοιώθω βέβαιον καμμιά ἐρωτικὴ ἐπιθυμία γιὰ τὸν κ. ντὲ Νιβέρ, μὰ εἶνε στιγμὲς πού θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ γείρω τὸ κεφάλι μου στὸ στήθος του...

Υ. Γ. — Ἡ γνώμη τῆς Πεπίτας γιὰ τὸν κ. ντὲ Νιβέρ. ὁ ὁ-

ποιός κουβέντιασε μιά ώρα χθές μαζί της:

— Ός έραστής είνε πολύ καλός...

Ναί... Μά ως σύζυγος;

VII

Η ΙΔΕΕΣ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ

Δεκέμβριος 19...

Τά περνάμε πολύ ωραία, ό μπαμπάς, ή μαμά, ό κ. Ντέ Νιθέρ κι' εγώ.

Ό κ. ντέ Νιθέρ ζήτησε ακόμα επισήμως τó χέρι μου, μά δέν υπάρχει καμμιά άμφιβολία «για τά αισθήματά του» (όπως λέει ή μαμά).

Η χαρά πού νοιώθουν θλέποντάς με εύχαριστημένη μαζί του, έχει μεταμορφώσει τούς φτωχούς μου γονείς.

Δέν τούς άναγνωρίζω πειά.

Θάλεγε κανείς ότι πρόκειται νά παντρευτούν εκείνοι. "Εχουν έρωτευθή πάλι ό ένας τόν άλλο.

"Επασαν πειά ή γκρίνιες του, ή διαρκείς παρατηρήσεις πού έκαναν διαρκώς ό ένας στό άλλο για τά μικροελαττώματά τους. Τό χρόνο πού έχαναν άλλοτε, σ' αυτές τις γκρίνιες τους, τόν άφιερώνουν τώρα, για νά συχαίρουν ό ένας τόν άλλο, για νά κάνουν μιά κόρη σάν έμένα και γιατί διάλεξαν ως γαμπρό τόν κ. ντέ Νιθέρ.

Θεωρούν τόν γάμο μου σάν μιά εύτυχία, άν και ξέρουν ότι, μόλις θά φύγω από τó σπίτι, ή εύτυχία τού σπιτιού τους θά μ' άκολουθήσει...

Φτωχοί μου γονείς! Δέν θάπρεπε νά τούς αφήσω πολύ μότους τους μετά τó γάμο μου και νά έξακολουθήσω νά τούς άγαπώ όπως άλλοτε...

"Αντιλαμβάνομαι ότι μιλω γι' αυτό τó γάμο, σάν νά έχω μπροστά μου κιόλας τόν παπα και τόν συμβολαιογράφο. "Όσ-τόσο τίποτε τó άνεπανόρθωτο δέν έγινε ακόμα, ούτε καν άρχισε...

Μολονότι ό κ. ντέ Νιθέρ μου ώμολόγησε σχεδόν ότι με άγαπά, ώστόσο δέν διετύπωσε τήν έπιθυμία νά με παντρευτή...

Φτάνει νά πώ μιά λέξι και θά φύγη, άφού προηγουμένως θά μου φιλήση τó χέρι για νά μ'ήν ξαναγυρίση ποτέ...

Ναί, τίποτε τó άνεπανόρθωτο δέν έγινε ακόμα...

Μά νοιώθω γύρω μου, όλόγυρά μας, αυτή τήν άργή πίεσι τών γεγονότων, πράγμα πού δείχνει ότι δέν μπορώ νά τ' άποφύγω.

Ό κ. ντέ Νιθέρ ίσως νά με κάνη εύτυχημένη... Μά θά προτιμούσα κάποιον άλλο για σύζυγο...

Και όμως τó ξέρω, είμαι θέβαιη γι' αυτό: ό κ. ντέ Νιθέρ θά γί-νη σύζυγος μου.

Λοιπόν! Έστω!...

Αυτό είνε γραμμένο κάπου, στό βιβλίο τού καλού Θεού, στή σε-λίδα πού άφορά τή ζωή τής Τζουλιάνας ντέ Ζιβερναί.

Δέχομαι τήν άναπόφευκτη μοίρα μου!...

Μιά μονάχα ά-νησυχία μου μένει ακόμα: θά ήθελα νά είμαι, μετά τόν γάμο μου, μιά τί-μια σύζυγος, — ό-πως ήμουν τίμια ως κόρη... Λοιπόν, δέν άγαπώ έρωτι-κά τόν κ. ντέ Νι-θέρ: δέν υπάρχει καμμιά πλάνη ως προς αυτό. Δέν αισθάνομαι, πα-ραδείγματος χά-ριν, καμμιά έπιθυ-μία ν' άγγίξω τά χείλη του με τά δικά μου... Μιά τέτοια έπιθυμία — γιατί νά μη τó ό-μολογήσω; — τήν ένοιωσα μερικές φορές... "Ω! πολύ φευγαλέα... πολύ έλαφρά... καθως μιλούσα άλλοτε με μερικούς νέους ώρισμένου τύπου. Τελευταία μάλι-στα, από τότε πού άρχισα νά ξανα-σκεφτώμαι τó Μω-ρίς ντέ Μπρυέλ, ό-νειρεύομαι συχνά ό-τι βρίσκεται κον-

τά μου, ότι θέλει νά με φιλήση... κι' αυτό με ταραζή... Τι θά γίνη, άν όταν παντρευτώ τόν κ. ντέ Νιθέρ, έξακολουθήσουν νά περνάνε τέτοιες ιδέες από τó μυαλό μου,;

Με δυό λόγια, δέν είνε επικίνδυνο για μιά κόρη νά παντρευτή έναν άνδρα πού δέν τις ταραζει τις αισθήσεις στή στιγμή μά-λιστα πού υπάρχει ένας άλλος άντρας, ή όποιος τις ταραζει;...

Σοβαρό ζήτημα πού δέν μπορώ εγώ νά τó διαφωτίσω...

Ποιον νά συμβουλευτώ σχετικώς;

Τήν Πεπίτα; "Όχι, αυτή δέν καταλαβαίνει τίποτε από τέτοιες τύψεις στό ζήτημα τού έρωτος.

Τόν μπαμπά; Αυτός θά με καταλάβαινε χωρίς άλλο καλύτε-ρα από τόν καθένα κι' έξ άλλο δέν θά δυσκολευόμουν καθό-λου νά τού μιλήσω για ένα τέτοιο ζήτημα... Μά δυστυχώς αυτός ό ίδιος σέ τέτοιες συζητήσεις τά χάνει... Μόλις άρχισή νά γίνε-ται λόγος για τόν γάμο μου, όχι πειά τυπικός, αλλά σάν νά πρόκειται για ένα ζήτημα τής καρδιάς, κοκκινίζει, ιρασιζει, γυρίζει άλλο τήν κουβέντα.

"Απομένει ή μαμά... Δέν είνε θέβαιη ή μαμά κανέναν περι-φημος ψυχολόγος στήν άνάλυσι τών γυναικείων ζητημάτων... Μά επί τέλους, ήτανε κάποτε νέα κόρη κι' αυτή κι' έπειτα νέα γυ-ναίκα. Με άγαπάει και έφαει τήν εύτυχία μου...

"Ας τήν συμβουλευτώ λοιπόν...

.....

Πήγα σήμερα και πήρα τή συνέντευξι αυτή τής μαμάς.

Βρισκόταν στήν κάμαρή της, καθισμένη μπροστά στό γρα-φείο της, και έκανε τούς άτελείωτους λογαριασμούς τού σπι-τιού με τούς όποιους πελαγώνει πάντα.

Περπατώντας άνάλαφρα, πήγα και τήν άγκάλιασα από πί-σω...

"Εκείνη γύρισε χαμογελώντας τó κεφάλι της και με φίλησε κι' αυτή.

Μου είπε πώς μύριζα ωραία και με ρώτησε με φωνή γλυκειά:

—Τί θέλεις, μικρούλα μου.

Κάθησα στή γωνιά τού γραφείου της και τής άπάντησα:

—Μαμά, έρχομαι νά σοϋ μιλήσω για σπουδαία ζητήματα...

—"Ω, άμφιβάλλω πολύ άν είνε τόσο σπουδαία όσο τά φαντά-ζεσαι!...

Τό πρόσωπό της ήταν ένα χαμόγελο όλόκληρο.

Μά όταν τής είπα: «Μαμά, άληθινά πρέπει νά παντρευτώ τόν κ. ντέ Νιθέρ;» ζαφνιαστήκε τόσο, ώστε άφησε νά πέση ή πέννα της στό χαλί της.

Συγχρόνως, ή έκφρασις της έγινε διαφορετική και φώναξε:

—Τί έρώτησις είνε αυτή; Δέν μιλάς σοβαρά, υποθέτω... Δέν φαντάζομαι νά ξαναρχίσω πάλι τά ίδια όπως τις άλλες φορές... Θά παντρευτή τόν κ. ντέ Νιθέρ ή άλλοιως θά μ'ήν σέ μονα-στήρι... "Ο πατέρας σου κι' εγώ θαρεθήκαμε πειά...

"Εγώ με γλυκειά φωνή τής άπάντησα:

—Μά, μαμά, ό κ. ντέ Νιθέρ δέν σάς ζήτησε τó χέρι μου...

—"Ο κ. ντέ Νι-θέρ είνε τρελλός από έρωτα για σέ-να... Αυτό είνε ό-λοφάνερο... Και θάπρεπε νά είσαι τρελλή κι' εσύ, γιατί σοϋ κάνει μεγάλη τιμή με τó νά έρωτευθή μιά ξεμυαλισμένη σάν κι' έσένα!.....

Πολύν καιρό εί-χα ν' άκούσω αυ-τή τήν τελευταία φράσι τής μαμάς. "Όστόσο τής εί-πα με τόνο συμφι-λιωτικό:

—"Ελα, μητερού-λα, μ'ήν κάνεις έ-τσι, δέν αξίζει τόν κόπο... "Εχω, κά-θε, διάθεσι νά παν-τρευτώ τόν κ. ντέ Νιθέρ άν με θέ-λη. Μά δέν έχω τó δικαίωμα νά ζητή-σω τή συμβουλή σου για κάτι σχε-τικό με τόν γά-μου;

Κατάλαβα ό-τι ή μαμά θά είχε τή διάθεσι νά μου ά-

Μονάχα παίζοντας πιάνο, αισθανόμουν κάποια εύχαρίστησι...

παντήση: «Όχι, δέν έχεις τέτοιο δικαίωμα!», τόσο τή φοβίζε
 ότι μπορεί νά ματαιώση τόν γάμο μου...

Δέν τόλμησε ωστόσο.

Καί μοῦ ἀπάντησε κακόκεφα:

—Ζήτησέ μου συμβουλές, ἄν θέλῃς, μὰ γρήγορα... Ἐχω σπου-
 δαίους λογαριασμούς νά κάνω...

—Ἔ, λοιπόν, νά... Δέν πιστεύω νά νομίζῃς ὅτι τώρα πού ἔχω
 περάσει τὰ εἰκοσιδύο χρόνια, ἐξακολουθῶ νά εἶμαι ἄμαθη σάν
 παιδούλα... Ὑπάρχει ωστόσο ἀκόμα γιά μένα κάτι τὸ ἄγνω-
 στο μέσα στὸν γάμο... στίς ἰδιαίτερες σχέσεις τῶν δυὸ συζύγων...
 Ὡ! δέν σοῦ ζητάω ἐξηγήσεις... Αὐτὸ θὰ μᾶς στενοχωροῦσε
 καὶ τίς δυό... Ἀπάντησέ μου μόνο στὸ ἐξῆς καὶ σοῦ ὑπόσχομαι
 νά συμμορφωθῶ μὲ τὴ γνώμη σου: Ἄν παντρευθῶ τὸν κ. ντὲ
 Νιβέρ γιὰ τὸν ὁποῖο δέν νοιώθω καμμιά φυσικὴ ἔλξη, κανέναν
 ἔρωτα, θὰ ὑποφέρω πολὺ ἐξ αἰτίας τῶν... ἰδιαίτερων αὐτῶν σχέ-
 σεῶν μας;

Ἡ μαμά μοῦ φάνηκε σάν νά τᾶχασε λίγο:

—Θεέ μου... ἀγαπητό μου παιδί... μοῦ ἀπάντησε. Ὑπάρχουν
 θέβαια μέσα στὸν γάμο πράγματα πού γιά μᾶς τίς γυναῖκες εἶ-
 νε πολὺ ὀδυνηρά... Μὰ πρέπει νά τὰ δέχεται κανεὶς αὐτὰ χρι-
 στιανικά μὲ τὴν ἐλπίδα τῶν παιδιῶν πού θὰ γεννηθοῦν.

Μὰ, μαμά, αὐτὰ «τὰ πολὺ ὀδυνηρά πράγματα» τοῦ γάμου εἶ-
 νε πάντα ὀδυνηρά, ὅποια κι' ἄν εἶνε ἡ σύζυγος κι' ὅποιος κι' ἄν
 εἶνε ὁ σύζυγος; Παραδείγματος χάριν, ἐσύ ἀγαποῦσες τὸν μπα-
 μπᾶ;... Ὑπέφερες λοιπόν ὅταν τὸν παντρεύτηκες ἀπ' αὐτὰ τὰ
 ὀδυνηρά πράγματα;

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή.

Ἡ μαμά φαινόταν πὼς προσπαθοῦσε νά συγκεντρώσῃ τίς ἀνα-
 μνήσεις της.

Τέλος, εἶπε:

—Σὲ θεβαιῶνω πὼς δέν θυ-
 μᾶμαι... Μοῦ φαίνεται ὅτι πάν-
 τα μιὰ γυναῖκα τὰ φοβάται λί-
 γο αὐτὰ... προηγουμένως... Μὰ
 κατόπιν ἡ χαρὰ πού ἔνοιω-
 θα κανοντας τὸν σύζυγό μου εὐ-
 τυχημένο, μ' ἔκανε καὶ μένα
 εὐτυχημένη... Αὐτὸ εἶνε ὄλο...

Ἐγὼ ωστόσο δέν φαινόμουν
 πολὺ φωτισμένη.

Γι' αὐτὸ, ἡ μαμά μὲ φωνὴ πιὸ
 σταθερὴ καὶ πιάνοντάς μου τὸ
 χέρι μου, πρόσθεσε:

—Αὐτὸ πού εἶνε σίγουρο, ἀ-
 γαπημένη μου, αὐτὸ γιά τὸ ὁ-
 ποῖο σὲ θεβαιῶνω — καὶ μπο-
 ρεῖς νά πιστέψῃς στὴν εἰλικρί-
 νειά μου — εἶνε ὅτι αὐτὰ
 τὰ πράγματα γενικῶς κρατοῦν
 λίγη θέσι στὴ ζωὴ μιᾶς γυναί-
 κας, καὶ γιά πολὺ λίγον καιρὸ.
 Τὸ σπουδαῖο εἶνε νά ἔχῃς ἕνα
 σύζυγο πού νά σὲ σέβεται καὶ νά τοῦ ἀρέσῃ νά σ' ἔχη
 κοντά του...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μ' ἕνα τέτοιο τόνο ἡ μαμά, ὥστε μοῦ
 ἔδωσε κουράγιο. Ναι, στ' ἀλήθεια, ἐκείνη τὴ στιγμή κατάλαβα
 ὅτι θὰ γινόμουν εὐτυχημένη μὲ τὸν κύριο ντὲ Νιβέρ, γιὰ τὴν μὲ
 σέβεται καὶ γιὰ τὴν ἀρέσει ἡ παρουσία μου.

Καθησύχασα λοιπόν, ὄχι θέβαια ἐντελῶς, μὰ ὀπωσδήποτε
 λίγο...

Ὡστόσο γιά μιὰ φορά ἀκόμα, θαύμασα πόσο διαφέρω ἀπὸ
 τὴ μαμά καὶ πόσο γενικά τὰ κορίτσια τῆς γενεᾶς μου διαφέ-
 ρουν ἀπὸ τίς γυναῖκες τῆς περασμένης γενεᾶς.

Πόσο πιὸ ἔξυπνες εἶμαστε!...

Πόσο ἡ εὐαισθησία μας εἶνε πιὸ λεπτὴ καὶ πιὸ ἀνήσυχη!

Πόσο ἐλάχιστα ἦσαν ἡ γυναῖκες τῆς γενεᾶς τῆς μαμᾶς ἐκείνο
 πού θὰ γίνονταν ἡ περισσότερες ἀπὸ μᾶς: ἐρωτευμένες!

Πόσο πιὸ εὐκόλα ἔδιναν τὴν καρδιά τους ἀπὸ μᾶς, ἡ ὁποῖες
 ὡστόσο φυλάμε τοὺς σπανιωτέρους θησαυροὺς της γι' αὐτοὺς
 πού θ' ἀγαπήσουμε!

—Ἡ γενεά μας, λέει ἡ Πεπίτα. Ἀπαισία γιά τοὺς συζύγους,
 λαμπρὴ γιά τοὺς ἔραστὰς...

Ὁ μπαμπᾶς, μπαίνοντας μέσα στὴν κάμαρή μου, μὲ διέκοψε
 ἐνῶ χάραζα τίς γραμμὲς αὐτὲς στὸ Ἡμερολόγιό μου.

Ἐλαμπε ὄλος ἀπὸ χαρὰ.

Μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ εἶπε:

—Κόρη μου, ὁ βαρῶνος ντὲ Νιβέρ ἐζήτησε τὸ χέρι σου... Ξέ-
 ρεις τὴν ἰδέα μας γι' αὐτὸν τὸν γάμο: μᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπολύ-
 τως. Ὡστόσο δέν θὰ σοῦ τὸν ἐπιβάλλουμε... Καὶ δέν θὰ δώ-
 σουμε τὴ συγκατάθεσί μας, παρὰ ἀφοῦ μᾶς δώσης τὴ δική σου.

...Τελείωσε...

Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Νιβέρ.

VIII

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ

Δεκέμβριος 19...

Ἡ τελευταία νύχτα πρὸ τοῦ γάμου μου!

Ἡ τελευταία νύχτα μου ὡς νέας κόρης!

Πα' ὄλους τοὺς ἀρραβῶνες μου, παρ' ὅλη τὴν κανονικὴ ἐξε-
 λιξι τῶν πραγμάτων, παρ' ὅλη τὴν ἀγορὰ τῶν γαμηλίων δώρων
 καὶ παρ' ὅλες τίς ἀτελείωτες προετοιμασίες τῆς ἐγκαταστάσεώς
 μας, — παρ' ὅλα αὐτὰ δέν εἶχα θεβαιωθῆ ἀκόμα ὅτι θὰ ἔφθανε
 τόσο γρήγορα ἡ τελευταία μου νύχτα ὡς νέας κόρης.

Καὶ νά πού ἔφθασε...

Μπροστά στὴν κοινωνία μάλιστα εἶμαι γυναῖκα πειά, ἀφοῦ
 σήμερα τὸ ἀπόγευμα ὁ δήμαρχος τοῦ ὄγδου διαμερίσματος μ'
 ἔνωσε ἐπισημῶς μὲ τὸν βαρῶνο ντὲ Νιβέρ.

Εἶμαι λοιπόν γυναῖκα;

Ὡ! ὄχι!...

Τὰ λόγια τοῦ κυρίου δημάρχου δέν μετέβαλαν κατὰ τίποτε τὴ
 μικρὴ Τζουλιάννα τῆς χθές...

Βρίσκομαι ἀκόμα στὴν καμαρούλα μου, στὴν ἀγαπημένη μου
 καμαρούλα, ὅπου πέρασα ὅλη μου τὴ νεότητα...

Μὰ αὔριο;

Αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ μῶ σὲ μιὰ ἄλλη κάμαρη, ὅπου οἱ
 τοῖχοι, τὰ ἐπιπλα, τὰ πορτραῖτα τῶν τοίχων, θὰ διηγῶνται μιὰ
 ἱστορία ξένη πρὸς ἐμένα... ὅπου τίποτε ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο μου
 παρελθὲν δέν θὰ μ' ἀκολουθήσῃ...

Καὶ ὅν θὰ μῶ μόνη μέσα σ' αὐτή...

Ὡ! πόσο εἶμαι θλιμμένη!

Ὡ! πόσο φοβάμαι!...

Τὸν ἴδιο φόβο καὶ τὴν ἴδια θλι-
 ψι ἔχουν κ' οἱ ἀγαπημένοι μου
 γέροι...

Πρὸ ὀλίγου, μὲ συνώδευσαν ὡς
 ἔδῶ σάν νά μὲ ὠδηγοῦσαν στὸν
 νυμφικό μου θάλαμο.

Ἡ μαμά εἶχε ἀναλυθῆ σὲ δά-
 κρυα...

Ὁ μπαμπᾶς, ὁ φτωχὸς μου
 παμπᾶς, ἔπαιζε νευρικά μὲ τὴν ἀ-
 λυσίδα του κι' ἔλεγε κάθε τόσο:

—Ὅλα πᾶνε καλά... Ὅχι συγ-
 κινήσεις!... Αὔριο θᾶνε μιὰ μεγά-
 λη μέρα. Ὅχι συγκινήσεις...

Πρὶν χωριστοῦμε ἀγκαλιαστή-
 καμε καὶ οἱ τρεῖς παράφορα
 κλαίγοντας καὶ φιλώντας ὁ ἕνας
 τὸν ἄλλο σάν ναυαγοί.

Δέν εἶνε ἀστεῖο, ἀνόητο, τρελ-
 λό, νά ὑποφέρουμε ἔτσι;

Καὶ γιὰ τὴν ἀναρωτιέμαι;...

Γιὰ τὴν ἀναρωτιέμαι;... Γιατί... γιὰ τὴν ἀπλούστατα οἱ γέροι μου θὰ σβύσουν ἀπὸ τὴ
 θλίψι τους, ὅταν θὰ τοὺς ἀφήσω... καὶ γιὰ τὴν ἐγὼ θὰ παρῶ ἕνα
 σύζυγο πού δέν τὸν ἀγαπῶ...

Αὐτὸς ὁ γάμος εἶνε μιὰ ἀφορμὴ θλίψεως γιά ὄλον τὸν κόσμον,
 ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαρῶνο ντὲ Νιβέρ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀφιέρωσε εἰ-
 κοσιπέντε χρόνια τῆς ζωῆς του σ' ἔρωτες μὲ τίς γυναῖκες τοῦ
 καλοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἡμικόσμου, λαχταράει, στὰ σαράντα του
 χρόνια, νά ζεστάνῃ τίς νύχτες του κοντὰ σὲ μιὰ ὄμορφη καὶ
 ἔρωτηρη ξανθή...

Ἀλήθεια, τοῦ εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένη γι' αὐτὸ...

...Πρὸ ὀχτῶ ἡμερῶν, μοῦ φαινόταν ὅτι λίγο ἀκόμα καὶ θ' ἀγα-
 ποῦσα τὸν μνηστήρα μου...

Ἀπόψε, δέν θέλω καὶ πολὺ γιά νά τὸν συχαθῶ...

Ὁ φτωχὸς βαρῶνος!... Ἐκανε ὡστόσο ὁ δυστυχημένος ὅ,τι
 μπορούσε γιά νά μὲ κατακτήσῃ!... Δέν θὰ μπορούσε ποτὲ ἕνας
 ἄντρας νά εἶνε πιὸ φιλόφρων, πιὸ λεπτὸς, πιὸ γενναϊόδωρος πρὸς
 τὴν μνηστή του;

Μὰ ἔχει ἕνα ἐλάττωμα πολὺ δυσάρεστο: συμβολίζει τὸ λογι-
 κό, τὸν ἀναγκαῖο γάμο.

Ἄς μιλήσω μὲ μεγαλύτερη εἰλικρίνεια: ἄν παντρευόμουν γιά
 νά ἱκανοποιήσω τὰ αἰσθήματά μου, δέν θὰ διάλεγα ποτὲ ἕνα
 σαραντάρη.

Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ καταδιώκει... Εἶνε στιγμὲς πού μοῦ γίνεται
 πραγματικὰ ὀδυνηρὴ καὶ μὲ γεμίζει ντροπή...

Κι' ἀναρωτιέμαι τότε: Ποιὰ μοιάζει περισσότερο μὲ γυναῖκα
 τοῦ ἡμικόσμου: ἡ Πεπίτα πού χαρίζει τὸν ἔρωτά της σύμφωνα μὲ
 τὸ γούστο της ἢ ἐγὼ πού γιά νά κερδίσω ἕνα τίτλο καὶ μιὰ πε-
 ρουσία, θὰ παραδοθῶ σ' ἕνα ἄντρα πού δέν τὸν ἀγαπῶ;

(Ἀκολουθεῖ)